

об'єднує цілі органу державного управління, його політику і дії в єдине ціле на підставі і в межах правового регулювання.

Стратегічне планування дає можливість встановлювати тривалі зв'язки між державними органами і об'єктом регулювання економічних відносин. Кожний етап реалізації управлінського рішення передбачає порівняння передбачуваних наслідків і фактичного стану речей. Такий взаємозв'язок дає можливість вносити корективи в залежності від об'єктивного ходу розвитку економіки.

Стратегічне планування обумовлює структурну переорієнтацію діяльності внутрішньої структури державного органу в залежності від стратегії економічного регулювання. Це сприяє підвищенню якості пропонованого управлінського рішення, бо встановлюється прямий зв'язок між діяльністю самого органу та кінцевим результатом в регулюванні відносин суб'єктів економічного циклу.

РЕГІОНАЛЬНА ІННОВАЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА – БАЗИС ЗДІЙСНЕННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Ю.М. Барський, д.е.н., професор

Г.С. Голуб, к.г.н., старший викладач

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Важливим фактором, що впливає на розвиток й ефективність інноваційних процесів, є інноваційна інфраструктура. Це інституціональне поле, у якому зароджуються, матеріалізуються й через комерційне використання здобувають ознаки інноваційного продукту науково-технічні ідеї, що виникають на тих або інших етапах суспільного розвитку. Однак останнім часом на тлі посилення суспільної уваги до інноваційності економіки помітно позначився дефіцит її інфраструктурного забезпечення. Про це свідчать обмежена кількість підприємств інфраструктури, нерозвиненість видової й організаційної структури, недостатня й нестабільна законодавча база по їхньому створенню й функціонуванню. Основу інноваційної діяльності, її базисну субстанцію становить творча інтелектуальна праця інноваторів та їхніх колективів, що реалізується завдяки творчим здатностям, кваліфікації й духовній харизмі особистості. Все інше – інфраструктура, що створює необхідні матеріально-технічні, ресурсні й загальносистемні умови для ефективною інноваційною діяльності. Можуть бути інноваційні підприємства, які одночасно розробляють, роблять і реалізують

інноваційні продукти, але можуть бути й такі, які тільки розробляють, або роблять, або впроваджують її, як це відбувається у випадку трансферу технологій, придбання авторських прав або ліцензій на виготовлення інноваційної продукції.

Такі утворення, як технопарк, технополіс, інноваційний центр, інноваційний бізнес-інкубатор, являють собою насамперед організаційно-господарські структури, основною, а точніше, первинною місією яких є не виробнича функція щодо обсягів інноваційної продукції, а створення сприятливих умов для розвитку й підвищення ефективності інноваційної діяльності. Для ефективного функціонування інноваційної інфраструктури повинна бути створена розгалужена система таких науково-технологічних структур, у які входять наукові установи, вузи, підприємства, фірми, інформаційно-виставочні комплекси й служби сервісу, які спільно прискорюють процес виникнення, втілення й поширення нових видів продукції, технологій, виробничих процесів, ідей і методів роботи [2].

Однією з найефективніших регіональних інноваційних структур є регіональний науково-промисловий комплекс. Ці комплекси охоплюють промислові та науково-дослідні парки, окремі наукові центри, корпорації, підприємства ризикового бізнесу, які зв'язані між собою не тільки спільною науково-дослідною розробкою, випробуванням і виробництвом інноваційної продукції, а й територіально (регіонально). Це сприяє розвитку економіки певних географічних районів країни, зростанню зайнятості населення, підвищенню його кваліфікації, ефективності інвестицій. Сенс створення регіональних науково-промислових комплексів полягає в тому, щоб постійно забезпечувати регіону та країні в цілому лідируючі позиції у світі з точки зору інновацій, зробити країну своєрідним науково-дослідним полігоном і дослідним (стартовим) виробником, використовуючи при цьому головну перевагу – науковий потенціал, аналогів якому немає поки що у світі [1].

У країнах ЄС спостерігається досить значна концентрація НДДКР у територіальному (регіональному) плані. Практично в усіх великих європейських державах існують регіони, на які припадає близько 20 % обсягів досліджень і розробок [1]. Регіональні науково-промислові комплекси – це основні засоби формування і здійснення регіональної інноваційної політики, спрямованої на забезпечення економічного розвитку регіону. До їх компетенції належать: створення системи моніторингу інноваційного потенціалу регіону, створення регіональної системи підтримки і розвитку інноваційної діяльності, координування діяльності організацій, що здійснюють інноваційну діяльність,

сприяння розвитку інтелектуального і кваліфікаційного потенціалу населення регіону. Вони вибудовують свою діяльність з огляду на особливості регіону, цим зумовлена різноманітність регіональних центрів. Найпоширенішою формою інтеграції науки і виробництва у провідних країнах, таких, як США, є університетсько-промислові центри та інженерні центри при університетах. Університетсько-промислові центри створюють з метою об'єднання ресурсів промислових фірм і наукового потенціалу (кадрового і технічного) університетів. Вони здійснюють переважно фундаментальні дослідження у тих сферах, якими зацікавилися фірми-учасниці. Інженерні центри створюють на базі великих університетів за фінансової підтримки уряду з метою стимулювання розроблення нових технологій. Вони досліджують фундаментальні закономірності, на яких ґрунтується інженерне проектування принципово нових штучних систем. Такі дослідження дають промисловості не готову до впровадження розробку, а лише теорію в межах певної сфери інженерної діяльності, яка може знайти застосування на практиці. Вони також здійснюють підготовку нового покоління інженерів з необхідним рівнем кваліфікації та широким науково-технічним світоглядом [2].

Список використаних джерел

1. Васюренко О. Шляхи розвитку кредитного забезпечення інноваційної діяльності. // О. Васюренко, І. Пасічник / Економіка України. – 2012. – № 2. – С. 23-29.
2. Менеджмент регіонального розвитку: монографія. / за ред. О.В. Васильєва, К.А. Фісуна; Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. – Х.: ХНАМГ – 2010. – 375 с.